

Biblická hodina - 27.05.2021

Vzdych: *Obráť sa, Hospodin, vyslobod' moju dušu, zachráň ma svojou milosťou! Amen* (Žalm 6,5)

Úvodná pieseň: č. 444 - *Duchu Svätý, Tvoja Božia moc nech je naša pomoc!...*

Modlime sa:

Ďakujeme Ti, Pane Ježišu Kriste, že svojím Duchom svätým si medzi nami a utvrdzuješ nás vo viere a spoločenstve s Tebou. Chválimo Ťa za dar porozumenia Tvojmu slovu, za vedenie, ktoré nám ponúkaš a za Tvoje dielo, ktorého výsledkom je srdce obnovené, nový človek. Túžime po tom, aby sme Ťa celým srdcom milovali, poslúchali, svojím životom zvelebovali - ale so smútkom si priznávame: nie sme toho schopní. Odpusť naše zlyhania, prosíme, pomôž nám vierou zachovať Tvoje slovo, aby sa v nás zakorenilo, aby Tebou vedení sme dokázali žiť, pôsobiť, slúžiť a vyznávať Ťa tak, ako je to Tebe milé. Požehnaj aj teraz medzi nami zvestovanie Tvojho slova. Amen

Text zo Starého zákona: Sud 10,6-18

⁶ Izraeliti **znova** páchali to, **čo sa nepáčilo** Hospodinovi. Slúžili baalom a ašstartám, bohom Aramejčanov, bohom Ammónčanov, bohom Sidončanov, bohom Moábčanov a bohom Filištíncov. **Hospodina opustili a neslúžili mu.** ⁷ Vtedy **vzbíkol Hospodinov hnev** proti Izraelitom a **vydal ich napospas Filištíncom a Ammónčanom.** ⁸ Tí v tom čase znepokojovali a utláčali Izraelitov. **Osemnásť rokov sužovali** všetkých Izraelitov za Jordánom, v krajine Amorejčanov v Gileáde. ⁹ Ammónčania dokonca prešli cez Jordán bojovať proti Júdovcom, Benjamínovcom i proti Efrajimovcom. Na Izraelitov **doľahla veľká tieseň.** ¹⁰ Izraeliti **znova volali k Hospodinovi:** „**Zhrešili sme proti tebe, lebo sme opustili svojho Boha a slúžili sme baalom.**“ ¹¹ **Hospodin však** Izraelitom odpovedal: „**Či som vás nevyslobodil z moci Egyptanov, Amorejčanov, Ammónčanov, Filištíncov,** ¹² **Sidončanov, Amalékov a Midjánčanov, ktorí vás utláčali? Volávali ste ku mne a ja som vás vyslobodzoval z ich moci.**“ ¹³ **Vy ste ma však znova opustili a slúžili ste iným bohom. Preto vás už nebudem vyslobodzovať.**“ ¹⁴ **Chod'te a volajte k bohom, ktorých ste si vyvolili! Nech vás vyslobodia v čase vášho súženia!**“ ¹⁵ Izraeliti odpovedali Hospodinovi: „**Zhrešili sme, nalož s nami ako uznáš za vhodné, len dnes nás zachráň.**“ ¹⁶ **Odstránili** spomedzi seba cudzích bohov a **slúžili Hospodinovi** a ten už **nevládal hľadiet' na utrpenie Izraela.** ¹⁷ Keď sa Ammónčania pozvolávali a utáborili v Gileáde, **Izraeliti sa zhromaždili** a utáborili v Micpe. ¹⁸ Ľud i kniežatá Gileádu sa navzájom dohodli: „**Kto začne bojovať** proti Ammónčanom, bude vodcom všetkých obyvateľov Gileádu.“

Milí Bratia a milé Sestry,

Dobre známy scenár, ktorý sa dosť často opakuje v živote Izraela, máme pred sebou i teraz: skončil sa tlak zo strany nepriateľa a nastalo obdobie mieru a pokoja; po istom čase sa Izraeliti opäť odvrátia od svojho Boha a začnú uctievať božstvá okolitých pohanských národov. Hospodin ich vydá týmto národom a keď ich už dlhodobo sužujú a Izraeliti sú bezmocní, začnú vrúcne volať o vyslobodenie k Hospodinovi.

„Znova páchali to, čo sa Hospodinovi nepáčilo“. A už sme v tom: Izraeliti uctievať božstvá všetkých okolitých národov - „slúžili im“, čo znamená plnú podriadenosť a poslušnosť. A Hospodina opustili, Jemu neslúžili. Aký smutný obraz vyvoleného ľudu: poznali Božiu vôľu, no predsa toto páchali. Následok: „Vzbĺkol Hospodinov hnev.“ On sa vie aj hnevať, Jeho trpezlivosť nie je nekonečná. Vydal ich napospas Filištíncom a Ammónčanom. Osemnásť rokov - presne doba, keď z novorodeniatka bude dospelá osoba. Takto dlho boli utláčaní Ammónčanmi... musela to byť veľká tieseň. Prečo nevolali skôr? Prečo vyčkávali tak dlho? Pretože je to ľudské... môžeme sa pozrieť do vlastných životov, či to nie je tak aj s nami ...

Keď je bieda veľká, vtedy sa ľudia na Hospodina obracajú, učia sa volať k Nemu... Aj my máme iste skúsenosti, že keď nastane nejaká núdza, tak sa intenzívnejšie modlíme, ako keď je všetko v pohode... Nie je to jednoduché, hlavne keď si človek uvedomuje, že to už mal dávno urobiť... ale čím ďalej, tým je to ťažšie. Avšak situácia je tak vážna, že už prosia, úpenlivo volajú. Lenže pomoc neprichádza tak automaticky, ako si to my predstavujeme... pretože Hospodin nie je automat...

Objaví sa tu ale dôležitý nový element - vyznanie viny: „zhrešili sme“. Len tak je možné osloviť a pristupovať k Hospodinovi, vo vedomí svojej hriešnosti a nehodnosti. Je to dokonca oveľa viacej. Nielen svoju hriešnosť spomínajú - to by bolo dosť všeobecné, však každý človek je hriešnik; oni vyznávajú svoju konkrétnu vinu: opustili sme svojho Boha a slúžili sme baalom. A toto je pridaná hodnota tejto modlitby. Vtedy Hospodin odpovedá. To je dobrá správa, nie je to tiež automatické...

Avšak v odpovedi musia sa vyrovnávať so svojím previnením a s jeho následkami. Totiž „**Hospodin však odpovedal**“ - je tu istý odpor, ktorý je v tom, že už im bolo dosť, azda nie sú ich kajúčne slová iba prázdne reči? Hospodin im pripomína svoju vernosť, koľkokrát sa im stal vysloboditeľom! A oni - sa nepoučili. Boli neverní. „**Volávali ste ku mne a ja som vás vyslobodzoval z ich moci. Vy ste ma však znova opustili a slúžili ste iným bohom. Preto vás už nebudem vyslobodzovať. Chod'te a volajte k bohom, ktorých ste si vyvolili! Nech vás vyslobodia v čase vášho súženia!**“

Bolo toho dosť, preto Hospodin nemieni do nekonečna byť akoby nástroj občasne zvesiteľný z klinca - a potom ďalej zas byť opustený svojím ľudom. „**Nech vám pomáhajú tí, ktorým slúžite!**“ Ale tu platí, že ku komu by sme šli? Jedine Ty nás môžeš vyslobodiť... a Izrael sa znova vyznáva z hriechov, prosí o ešte jednu šancu (ani tá nebude posledná): „**Zhrešili sme, nalož s nami ako uznáš za vhodné, len dnes nás zachráň. Odstránili spomedzi seba cudzích bohov a slúžili Hospodinovi.**“ Tu je už ovšem aj určitý dôkaz toho, že to nie sú len slová, ale potvrdzujú to aj ich skutky. Odvrhli a opustili cudzích Bohov a začali brať vážne Božiu vôľu a konať ju.

A Hospodin „už **nevládal hľadieť na utrpenie Izraela**“. Aký je milosrdný, vnímavý a spolucítiaci náš Boh. Nevládal hľadieť na ich utrpenie - pretože on sa nekochá v našich utrpeniach, aj keď si to niektorí ľudia myslia. Veľký omyl - Jeho to raní, ale niekedy musí dopustiť, pre dobro človeka... To že Jeho odpoveď bola akože odmietajúca, nebolo odmietnutie, ale výchova, vedenie, aby sa k nemu ešte

úpenlivejšie modlili. Poznáme príbeh kanaánskej ženy, ktorá prosila Pána Ježiša, aby uzdravil jej dcéru. On jej ani neodpovedal. Žena o to vytrvavejšie k Nemu volala. Napokon jej dal odpoveď, pre ktorú by sa mnohí urazili: „*Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.*“ (Mt 15,26) Pre tú matku to bola skúška, ktorou sa jej viera vycibrila.

Aj Izraeliti sa zblížujú s Hospodinom. Situácia sa vyhrocuje, Ammónčania sa zhromažďujú, sú utáborení v Gileáde, Izraeliti v Micpe. Ale kto povedie vojsko do bojov? Nemajú menovaného a určeného vysloboditeľa, ako to poznáme z predchádzajúcich príbehov. Kto sa postaví na čelo vojska? Hospodin im nevyvolil nikoho... a bitka sa blíži... „*Kto začne bojovať proti Ammónčanom, bude vodcom všetkých obyvatel'ov Gileádu.*“ Dospejú k dohode, asi čo môžu ponúknuť tomu, kto sa odváži postaviť sa im na čelo a viesť ich do boja... Sú bezradní, žiadne riešenie sa neukazuje, ale v pokračovaní budeme vidieť, že Hospodin sa im o vodcu postará.

Text z Nového zákona: Skutky ap. 15,22-35

²² Vtedy apoštoli a starší spolu s celou cirkvou **rozhodli**, že spomedzi seba **vyberú mužov a pošlú ich s Pavlom a Barnabášom do Antiochie**. Boli to Júda, prímením Barsabáš, a Sílás, poprední muži medzi bratmi. ²³ Po nich im **poslali tento list**: „Apoštoli a starší bratia **pozdravujú bratov z pohanov** v Antiochii, Sýrii a Cilícii. ²⁴ Keďže **sme sa dopočuli, že niektorí, čo od nás vyšli, vás znepokojili a zmiatli** vaše mysle svojimi slovami, hoci sme ich ničím nepoverili, ²⁵ **jednomyseľne sme sa rozhodli**, že vyberieme mužov a pošleme ich k vám s našimi milovanými — Barnabášom a Pavlom, ²⁶ s ľuďmi, ktorí **vydali svoj život za meno nášho Pána Ježiša Krista**. ²⁷ Vyslali sme preto **Júdu a Sílasa, ktorí vám oznámia to isté ústne**. ²⁸ Lebo **Duch Svätý a my sme rozhodli, že na vás nebudeme klásť nijaké iné bremeno** okrem tohto, nevyhnutného: ²⁹ **zdržiavať sa všetkého, čo bolo obetované modlám, krvi, zadusených zvierat a smilstva**. Ak sa tohto budete chrániť, **budete konať správne. Budte zdraví!**“ ³⁰ Keď sa teda rozlúčili, prišli do Antiochie, zvolali zhromaždenie a **odovzdali list**. ³¹ Keď ho prečítali, **zaradovali sa z tejto útechy**. ³² Júda a Sílás mnohými slovami **povzbudzovali a posilňovali bratov**, lebo aj oni boli prorokmi. ³³ Po istom čase sa s bratmi v pokoji **rozlúčili, aby sa vrátili k tým, čo ich vyslali**. ³⁵ No **Pavol a Barnabáš ostali** v Antiochii a s mnohými inými učili a zvestovali Pánovo slovo.

Milí Bratia a milé Sestry,

Prvý verš tejto kapitoly naznačuje problém, ktorý bolo treba v prvotnej cirkvi riešiť: „*Podaktorí, čo prišli z Judska, učili bratov: Ak sa nedáte obrezať podľa Mojžišovho ustanovenia, nemôžete byť spasení.*“ Čiže vznikalo isté napätie medzi kresťanmi zo Židov a kresťanmi z pohanov. Vyvolený ľud bol hrdý na svoju jedinečnosť, na pohanov hľadeli vždy akosi zhora, a tohto zmýšľania nebolo jednoduché sa zbaviť, veď boli takto vychovaní. Ako spolunažívať, ako sa prijímať tým, ktorých Kristus prijal? Tento zákonnický prístup však akoby negoval Ježišovo dielo spásy, založené na púhej milosti. Židia vychovaní a doposiaľ žijúci podľa zákona boli viazaní k zákonu a nepochopili, že Ježiš zákon naplnil, a tým, že nie zo skutkov zákona, ale jedine z milosti majú spasenie, to mení aj miesto a dôležitosť zákona v ich živote. V sádzke bola ale jednota kresťanskej cirkvi.

Preto bol zvolaný tzv. prvý koncil do Jeruzaléma. Piaty verš hovorí, že „*Tu niektorí zo skupiny farizejov, ktorí uverili, vstali a hovorili: Treba ich obrezať a prikázať im, aby zachovávali Mojžišov zákon.*“ Aj veriaci farizej je farizej - jednali by spôsobom zákonníctva a prikázaní. To však prináša otázku, či jedine Kristovo dielo spásy je základom kresťanského života, alebo je stále potrebné dodržiavanie starozákonných nariadení? V súlade s vedením Ducha svätého museli dospieť k jasnému stanovisku voči pohanom pre jednotu cirkvi. Počas ich rokovaní Peter vyslovil jasné stanovisko: „*Boh, ktorý pozná srdcia, vydal im svedectvo tým, že im daroval Ducha Svätého tak ako nám. A medzi nami a nimi nerobil vôbec nijaký rozdiel, keď vierou očistil ich srdcia. Prečo teda teraz pokúšate Boha a kladiete na šiju učeníkov jarmo, ktoré nevládali niesť ani naši otcovia, ani my?* (8-10.v.)

A tak vzíde z ich radov spoločné rozhodnutie, o ktorého realizácii je náš dnešný oddiel. Vznikne okružný list apoštolskej cirkvi, ktorý oboznamuje všetky existujúce a vznikajúce cirkevné zbory o ich stanovisku ako o základnom usmernení pre prijímanie sa navzájom. Posielajú k nim vierohodných bratov popri apoštoloch, aby im tento list odovzdali a pomohli im aj slovami správne pochopiť toto usmernenie. Zdôrazňujú im jednomyselnosť svojho rozhodnutia a že na nich nechcú klásť žiadne bremeno. Toto rozhodnutie má síce svoje úskalia, ale my dnes to chápeme tak, že to, na čo ich upozorňujú, je doporučenie a nie príkaz, aby sa im tým podarilo odbúrať múry, ktoré by ich rozdeľovali. Doporučujú im „*zdržiavať sa všetkého, čo bolo obetované modlám, krvi, zadusených zvierat a smilstva. Ak sa tohto budete chrániť, budete konať správne. Bud'te zdraví!*“

Takýmto umierneným prístupom zabránili napätiu, ba aj možnému rozkolu a posilnili jednotu cirkvi. Pochopili, že nie silou-mocou, nie zákonom a nariadeniami, ale chápaným a ústretovým prístupom si môžu získať tých, ktorých by nechceli stratiť. Bez takého prístupu nemôže byť misia úspešná. Tam, kde sa napätie stupňuje, odlišnosti vyhrocujú, väčšinou padne za obeť práve jednota. Dielo Ducha svätého tomu zabránilo. Je to aj pre nás smerodajné poučenie, ako máme a ako nemáme zaobchádzať s tými, ktorí prichádzajú z iného prostredia, zázemia, výchovy, kultúry či tradície. Nemožno vnucovať druhým to svoje - treba sa vedieť učiť prijímať aj s rozlišnosťami, v znamení Kristovej lásky. *Amen*

Modlime sa:

Ďakujeme, Pane Ježišu, že sa môžeme poučiť zo zápasov Tvojich detí, že ich pochybeniami aj múdrymi rozhodnutiami nás vieš varovať aj usmerniť. Ďakujeme, že nemáš záľubu v našom trápení, ale niekedy musíš byť na nás tvrdší, aby sme sa prebudili. Ďakujeme aj za vedenie Ducha svätého, ktorý vie budovať jednotu a porozumenie tam, kde by sa veriaci z ľudských pohnútok ľahko rozhádali. Uč nás prijímať sa a nebyť vo vedomí, že len to a tak je dobré, ako to veríme a praktizujeme my. Ale posilni v nás snahu o pochopenie a prijatie inakosti vo viere a spoločenstve s Tebou. Pomôž nám budovať dobré vzťahy a hľadať vždy to, čo spája, hľadať Teba - ktorý spájaš, a ktorý nás prijímaš napriek tomu, akí sme, lebo nás miluješ. Amen

Otče náš...

Požehnanie...

Pieseň: č. 253 - *Bud'že so mnou, Pane, bud' so mnou vždy...*